

[Jørgen Jensen.]

de øvrige arbejdere fra Berlingske Tidende var med til at hjælpe politiet med, at der ikke skete den udvikling i denne demonstration, som kunne være sket. Det er helt urimeligt, at man overser dette, og alene giver politiet roserne.

Vel er politiets opgave ikke let, navnlig ikke, når de skal udføre opgaver, som dette folketings pålægger dem, som er helt i strid både med folkets demokratiske retsopfattelse og med den tilkæmpede ret, fagbevægelsen har til at forsvare én gang opnåede goder.

Jeg skal også erindre om, at BT-klubben gang på gang har tilbudt forhandlinger for at få løst problemerne omkring Det berlingske Hus.

Jeg vil også spørge statsministeren, om han kan give nogen anvisning eller oplysning om, hvorvidt Berlingske Tidendes aktionærer overhovedet ønsker at udgive deres avis. Man påstår her, at det er den fysiske blokade, der forhindrer det, men er det reelt det? Justitsministeren har i arbejdsmarkedsudvalget sagt, at på de tidspunkter, hvor man ønskede at få bladet ud, kom det også ud.

Det er også en kendsgerning, at arbejdet med at trykke denne avis ikke er blevet forhindret af den fysiske blokade. Der har ikke været lagt hindring for, at hverken de faktorer, som udførte typografernes arbejde, journalister eller andre kunne komme ind på Det berlingske Hus. Ja, der er også folketingsmænd her, som har oplyst, at de kunne komme ind på Det berlingske Hus. Ganske vist fik de nogle tilråb om, hvad de skulle dernede, men det synes jeg da i og for sig er naturligt nok: når arbejderne ikke kan komme ind at arbejde, er det et spørgsmål, hvad folketingsmændene skal der. Men de kunne komme ind også uden at blive fulgt af politiet. Den fysiske blokade har ikke forhindret Det berlingske Hus i at trykke deres avis, den har ikke forhindret avisen i at komme ud.

Det, der har forhindret det, har været, at ledelsen på Berlingske Tidende ikke ville overholde den overenskomst, de har med fagbevægelsen om at ansætte den arbejdskraft, som de har aftalt til arbejdet, men har belastet nogle funktionærer med noget arbejde, som de ikke kan udføre igennem længere tid. Det rejser også det spørgsmål, om det kan være rimeligt og rigtigt, at en arbejdsgiver ved at anvende funktionærer kan tilsidesætte arbejderbeskyttelsesloven og andre love og regler, som vi har

vedtaget i dette folketings. Når der tales om lovbrud, er det så det, man tænker på? Ønsker man at statuere, at også Berlingske Tidende, når de truer funktionærer til at udføre arbejdet, også skal overholde 11 timers reglen og andre bestemmelser? Sandheden er, at det er disse ting, der er med til at forhindre Berlingeren i at blive trykt.

Så siger man: ja men det sidste, der skete, og det, der fik statsministeren til ikke at dramatisere begivenhederne, men til at afbryde folketingets arbejde og i hast også i dag at forhindre os i at komme til at arbejde med de mange problemer, vi har, var nogle trusler.

Nu vel, der er i denne konflikt fremsat mange trusler. Det grafiske hus bliver dagligt udsat for trusler om, at man vil sprænge det i luften. Hovedbestyrelsesmedlemmer bliver udsat for trusler, og sådan er det vel i enhver situation. Mange af os, som er herinde som folketingsmænd, har vel også oplevet at blive udsat for trusler. Spørgsmålet er, hvem der fremsætter dem, hvilken virkning de har. Vi ved udmærket godt, at når man gejler en stemning op, som også folketings og regering er med til at gøre nu omkring Berlingeren, er der altid nogle, der løber med og udnytter situationen.

Kendsgerningerne er, at det, som BT-klubben har sagt, vel er det, som mange fagforeningsfolk må udnytte, og som jeg tror, at statsministeren, hvis han tænker tilbage, også har været nødt til at anvende i den tid, da han var fagforeningsmand.

Her er det også nødvendigt at sige til dem, som sætter sig uden for det kollegiale sammentale: hvis I fortsætter som skruibrækkere, så oplyser vi også, hvem I er, og så må I også regne med, at I sætter jer uden for fællesskabet.

Men dernæst skal det også være sagt tydeligt og klart, at truslen på arbejdspladsen i lige så høj grad var rettet imod de typografer, som blev truet på brødet. Man taler om faktorenes koner, som blev truet. Ja men hvordan tror man, det er hjemme hos de typografer ud over landet, som man gang på gang har truet med, at de aldrig kom i arbejde mere, hvis ikke de bøjede sig for arbejdsgivernes krav? Hvordan med den trussel? Er det den, man er angst for? Hvordan er det med de blokader, som man konstruerer ude i landet fra Arbejdsgiverforeningens side for at få en baggrund for at forhindre i første omgang en overenskomst med